

Cei mai importanți membri ai noului guvern israelian

Noul cabinet israelian cuprinde atât nume vechi cât și nume noi. Redăm câte o schiță de portret a celor mai importanți miniștri.

Premierul EHUD OLMERT. Fostul primar carismatic al Ierusalimului, la îmbolnăvirea lui Ariel Sharon, în ianuarie, i-a preluat funcțiile. Olmert nu a fost militar, dar este considerat un om de stat capabil. Provenind din Partidul Likud, el l-a urmat pe Sharon când fostul premier a decis să formeze partidul centrist Kadima. Olmert este considerat un pragmatic, decis să continue

politica de retragere a lui Sharon și să fixeze granițele definitive ale Israelului chiar și fără negocieri cu palestinienii.

Ministrul de externe, **TZIPI LIVNI.** Este a doua femeie, după Golda Meir, care deține portofoliul externelor și mulți consideră că într-o zi va ajunge și ea în „vârf”. Fostă agentă Mossad, și-a început cariera politică în guvern ca ministru al imigrării și de justiție în guverne anterioare Likud.

Ministrul apărării, **AMIR PERETZ.** Președintele Partidului Muncii, fost activist sindical, a devenit principalul partener al lui Olmert în noul cabinet de coalitie. Numirea lui în fruntea apărării a provocat multe nedumeriri, dat fiind lipsa experienței lui militare.

Ministrul de finanțe, **AVRAHAM HIRCHSON.** Om de încredere al lui Olmert, se așteaptă ca Hirschson să continue reformele de piață, inițiate de predecesorul său, Benjamin Netanyahu. Ca ministru al turismului în guvernul anterior, Hirschson a contribuit la introducerea competiției în sectorul aviației comerciale israeliene și a realizat proiecte comune cu omologul său din Autoritatea Palestiniană.

Ministrul pentru dezvoltare regională, **SHIMON PERES.** Cel mai vârstnic om de stat israelian, Peres a primit un rol important în noul guvern. El își va concentra eforturile în direcția dezvoltării Galileei și Neghev-ului, zone cărora li se acordă o importanță deosebită după retragerea din Gaza, fiind locul unde mulți coloniști de acolo au fost reasezați. Laureat al Premiului Nobel pentru Pace, pentru rolul său ca arhitect al acordurilor de pace, Peres ar putea oferi un sprijin moral planului lui Olmert de anexare a blocurilor de coloniști din Cisordania.

Ministrul pentru securitate internă, **AVI DICHTER.** Fost șef al Shin Beth (securitate internă), care a susținut politica de lichidare a liderilor organizațiilor teroriste palestiniene, Dichter este considerat omul care a făcut cel mai mare salt din sectorul securității în cel politic. Se așteaptă să-și aplice experiența în lupta împotriva valului de criminalitate ce a cuprins Israelul. (E.G.)

O israeliancă - viitor primar general al Budapestei?

Printre numeroșii doritori de a ocupa postul de primar general al capitalei ungare figurează o candidată mai puțin obișnuită - o israeliancă de origine maghiară. Este vorba de **Eva M. Amichay**, născută la Pecs și specializată în urbanistică la Budapesta, ocupând timp de cinci ani o funcție în acest domeniu la Primăria Capitalei ungare. În 1985, nemai suportând atmosfera antisemită de acolo, a emigrat împreună cu cei doi copii în Israel, unde a lucrat tot ca urbanist la Tel Aviv. Revenind la Budapesta în 2004, dar menținându-și postul din Israel, și-a pus în cap să-și fructifice cunoștințele și experiența în folosul acestui oraș. Cutreierând străzile, și-a dat seama că există numeroase probleme de rezolvat: în primul rând, construirea unei șosele de centură pentru circulația autocamionelor, combaterea corupției, a poluării, reabilitarea rețelei de tramvaie. Programul ei, elaborat în doi ani de muncă temeinică, urmează a fi completat cu ajutorul celor mai buni specialiști în domeniu și prezentat populației. Ea dorește să candideze ca independentă, așa că va avea nevoie de mulți sprijinitori pentru a-și realiza proiectele.

Eva M. Amichay - care își păstrează numele luat la sosirea în Israel - își asumă calitatea de israeliancă și vrea să lupte împotriva antisemitismului afirmând propria personalitate. Ea consideră o absurditate că în Buletinul Capitalei privind istoria Budapestei nici măcar nu apare cuvântul evreu. Comentând problema apartenenței, în condițiile în care și-a păstrat cetățenia israeliană, Eva M. Amichay a declarat: „Sunt ca o amfibie, eu trăiesc în două culturi și, în mare parte a lumii, acesta nu reprezintă un dezavantaj”.

EVA ȚUȚUI

Deplâns de evrei germani și de Angela Merkel, cancelarul Germaniei

PAUL SPIEGEL, președintele comunității din această țară, a murit la 68 de ani

Paul Spiegel, președintele Consiliului Central al Evreilor din Germania, în fruntea căruia s-a aflat începând din anul 2000, a murit la vârsta de 68 de ani, după o lungă suferință. „Este o pierdere profundă și de nedescris” - au apreciat membrii Consiliului. La rândul său, cancelarul german, Angela Merkel, l-a evocat pe Spiegel, afirmând că „a fost o personalitate impresionantă care și-a dedicat viața edificării unui viitor bun pentru comunitatea evreilor din Germania. Paul Spiegel a fost un propovăduitor al democrației. El a avertizat când mulți au ales tăcerea. Contribuția lui la curajul civic și respectul reciproc și poziția lui împotriva antisemitismului și xenofobiei au fost exemplare”, a afirmat ea. Numărul evreilor din Germania se cifrează la 120.000

Spiegel s-a născut la 31 decembrie 1937, în localitatea Warendorf, în apropiere de Münster. Împreună cu mama lui, Rose, a supraviețuit Holocaustului, ascunzându-se în Belgia; tatăl lui, Hugo, a supraviețuit lagărelor din Buchenwald, Auschwitz și Dachau. În schimb, sora lui, de 11 ani, a fost arestată în 1942, în timp ce se ducea să caute alimente pentru familie. A fost deportată la Auschwitz, unde a murit. Durerea pentru pierderea surorii sale este descrisă în cartea sa autobiografică „Din nou acasă? Amintiri”, publicată în 2001.

Implicarea lui Spiegel în viața comunității evreiești din Germania a început în 1967, când devine reprezentantul evreilor în Consiliul orașenesc din Düsseldorf. În 1984, este ales președinte al comunității locale, iar nouă ani mai târziu devine unul dintre cei doi vice-președinți ai Consiliului Central. Ales președinte al organizației în 2000, el a reprezentat o punte între generația care a supraviețuit lagărelor de concentrare și generațiile de evrei germani de după război. Ca președinte, a participat la mai multe evoluții majore din viața comunității germane postbelice. În 2003, a semnat primul acord între Guvernul Federal și Consiliul, în acest fel comunitatea evreiască devenind egală cu comunitățile catolică și protestantă din Germania. A participat, de asemenea, la elaborarea acordului de despăgubire pentru supraviețuitorii lagărelor naziste care au prestat muncă de sclavi și a fost consultant în elaborarea noii legi germane a imigrării. În ultimii 15 ani, comunitatea evreiască din Germania a crescut de patru ori, mai ales datorită influxului evreilor din fosta Uniune Sovietică. După un val de violențe xenofobe din Germania în 2000, Spiegel a început o campanie, denumită „Gesichtzeigen” („Arată-ți fața”), în care personalități publice îi încurajau pe germani să ia poziție împotriva xenofobiei sub toate formele. De curând, el a reușit să restabilească relațiile cu congregațiile evreiești reformate din Germania, deschizând calea acceptării lor oficiale în cadrul Consiliului.

EVA GALAMBOS

Seder în condiții de război

Îl cheamă Zebulon Simintov, a fost acuzat de trădare, asasinat și spionaj în favoarea Mossad-ului și este ultimul evreu din Afganistan. Este un titlu nou, deoarece până de curând l-a împărțit cu Isaac Levin, celălalt evreu care se mai afla la Kabul. Ambii au fost aruncați în închisoare și torturați pentru convingerile lor religioase în timpul regimului talibanilor, care au închis singura sinagogă din capitală și au confiscat Sulițele Sfinte. Acum Simintov a rămas singur deoarece, în martie 2005, Levin a decedat. Cu toate acestea, el a organizat o masă de Seder la Sinagoga din Kabul, aflată într-un proces lent de degradare. Oaspeții lui Simintov au fost patru evrei vest-europeni, aflați în Afganistan. Îmbrăcat într-un costum afgan tradițional, el a recitat într-o ebraică perfectă povestea ieșirii evreilor din Egipt din *Hagada*. La ceremonie a fost ajutat de un tânăr afgan, care a împărțit oaspeților Hagadale oferite de armata americană, azima - trimisă din Brooklyn și a servit vin preparat în casă (Afganistanul fiind o țară musulmană, băuturile alcoolice sunt greu de găsit). Ceremoniile s-au desfășurat mai greoi din cauza frecvențelor întreruperi de curent. Oaspeții de la Seder erau angajații unor companii din Kabul, obligați să plece devreme de la masă din cauza restricțiilor de circulație din capitală.

Un Seder mai oficial a fost organizat la Camp Phoenix, baza militară americană, unde evreii au consumat vin fără alcool și au primit „rații de Pesah”, pachete conținând cantități miniaturale din toate alimentele simbolice care se consumă cu acest prilej.

Evreii din Afganistan au o istorie de 800 de ani și, la un moment dat, aici trăiau 40.000 de evrei. Antisemitismul de inspirație nazistă, ocupația sovietică și venirea la putere a talibanilor au constrâns un număr din ce în ce mai mare de evrei afgani să plece din țară spre Israel și Statele Unite. Doar Zebulon Simintov și Isaac Levin au decis să rămână, confruntându-se cu nenumărate obstacole pentru a păstra moștenirea evreiască a Afganistanului, îndurând greutăți de nedescris pentru a avea grijă de sinagogă și a salva Sulițele Sfinte.

Din istoria comunităților evreiești de pretutindeni

Evreii din Polonia

Polonia a cunoscut la un moment dat cea mai mare concentrare de populație evreiască din lume. Situată între Occident și Rusia, devenită un puternic regat, apoi dezmembrată și umilită, ea a renăscut ca stat după primul război mondial.

În Polonia, evreii au avut o viață culturală extrem de bogată, participând totodată la civilizația țării. Marele poet Adam Mickiewicz era, printre alții, urmaș al unor evrei botezați, iar mulți scriitori, jurnaliști, avocați, medici au fost evrei. Situația s-a înrăutățit începând cu anul 1926, când generalul Pilsudski a devenit dictator „de facto”. După moartea acestuia, în 1935, antisemitismul a devenit un fenomen aproape oficializat. Totuși evreii nu au părăsit țara, au participat și la viața politică, încercând să-și mențină existența. Regimul s-a prăbușit prin ocuparea, în cursul unei luni, a Poloniei de către nașiști, în septembrie 1939. Nordul țării a fost anexat Reichului, estul a fost ocupat de sovietici, iar vestul a fost numit Guvernământ General

cu o conducere militară germană. O parte din evrei s-au refugiat în U.R.S.S., fiind ulterior „recuperați” de Gestapo (din 1941). Refugiații din Lituania au fost exterminați în timpul războiului. Deși polonezii nu au fost cu nimic favorizați de nașiști, ei nu au considerat ca o necesitate solidarizarea cu evreii. La Auschwitz au pierit peste 100.000 de polonezi neevrei. Nici eroica revoltă din ghetoul varșovian nu a fost susținută de mișcările de rezistență poloneze, dar în detașamentele de partizani poloneze și sovietice erau și combatanți evrei. Polonia a fost împânzită de lagăre, ghetouri, locuri de detenție și execuție a evreilor, care au pierit în număr de circa trei milioane. Au supraviețuit 225.000, din care aproape 1.000 au fost ucși după război de fanatici polonezi la Kielce, Jedwabne, Lublin, în alte locuri, iar 100.000 au părăsit țara în primii ani, după 1945. Azi mai trăiesc în Polonia circa 3.000 de evrei. În mișcarea „Solidaritatea” au fost remarcate personalități de evrei polonezi dedicați luptei pentru democrație.

Auschwitz-Oświęcim a devenit cel mai tragic simbol al genocidului holocaustic și un loc de pelerinaj, de rememorare.

BORIS MARIAN

Ultimul evreu din Ashmara își amintește de trecut

Sami Cohen, de 58 de ani, este ultimul evreu din Ashmara - Eritreea. În tinerețea lui, aici trăia o comunitate înfloritoare de 500 de evrei. Emigrarea, decesele și revoluția au schimbat toate acestea. Cohen a rămas în oraș singur pentru a avea grijă de sinagogă și de cimitir. Primii evrei au venit în Eritreea din Yemen, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, o dată cu expansiunea colonială italiană și dezvoltarea relațiilor comerciale. Mai târziu, după 1930, li s-au alăturat alți evrei care s-au refugiat din cauza intensificării antisemitismului în Europa. O parte dintre ei a plecat după crearea Israelului, dar cei mai mulți au părăsit-o din cauza războiului de independență dus, timp de 30 de ani, de Eritreea. Familia lui Sami Cohen a plecat la izbucnirea celui de-al doilea conflict dintre Etiopia și Eritreea, în 1998. El a decis să rămână, în condițiile în care în Eritreea iudaismul nu este o religie recunoscută oficial. Sinagoga este aproape tot timpul încuiată, Cohen ducându-se să se roage acolo doar dacă se adună suficientă lume - vizitatori, diplomați și oficialități O.N.U. Anul trecut, când sinagoga din Ashmara a împlinit 100 de ani, mulți evrei originari de aici au revenit. Sinagoga este adăpostită într-o clădire simplă. În mica școală învecinată se mai află o expoziție de fotografii vechi ilustrând viața evreiască înfloritoare din trecut. (E.G.)